

Elnöki megnyitó

Tisztelt Konferencia! Kedves Barátaim!

Szeretettel üdvözlöm elsősorban azokat a kedves vendégeinket, akiket a sors szele szülőföldjüktől messze sodort, vagy akiknek a történelem anankéja következtében azok a rakás kenyerek, melyeket Mikes Kelemen szerint el kell fogyasztanunk, kicsiny hazánk határain kívül halmozódtak föl. Elhozta azonban őket közénk az anyanyelv olthatatlan szeretete és az a magasztos hivatástudat, hogy őrájuk vár az új hazájukban élő magyarok anyanyelvi öntudatának ébresztése, ápolása, fenntartása, mert az ő munkájuk nyomán remélhető, hogy világszerte a magyar lélek kicsiny fényei nemzedékeken át fennmaradjanak, világítsanak. Nekik nem kell mondanunk, hogy az anyanyelv a leghatásosabb kapocs, mely az embereket összefűzi, gondolataik, érzelmeik kifejezésének ösztönös eszköze. E nyelv szilárd épületének szerkezeti kapcsai meglazulhatnak a hosszú elszigeteltség alatt, de a lélek mélyén mégis e nyelv marad legbelsőbb tulajdonunk, énünk egy része. Ez kovácsolja egységbe az öt világrészbe szétszóródott magyarságot, ez ad neki szellemi múltat hozzáépítve a magyarság viszontagságos története évezredeinek az emlékéit. Még egyszer szeretettel üdvözlöm őket, kívánom, hogy érezzék jól magukat körünkben, mártsák meg magukat a magyar beszéd, a magyar dal, a magyar szellem megifjító vizében.

Hálás szívvel köszöntöm vendéglátónkat, Debrecen városának Tanácsát, mely konferenciánkat fölkarolta; a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemet és elöljáróságát, mely otthont adott konferenciánknak, és a szervezés nehéz munkájában nélkülözhetetlen segítséget nyújtott.

És köszöntöm végül az Anyanyelvi Konferencia Védnökségének tagjait, kik magyar lélekkel, anyanyelvünk sorsát mélyen átérezve siettek fölkarolni a szent célt.